

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

DOLiS/DEC-304/11

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana D.W., na wykorzystanie jego danych osobowych zawartych w zaświadczeniu o zatrudnieniu złożonym w placówce D Banku oddział w K (obecnie F Bank S.A.) do celów prywatnych przez Panią M.W., prowadzącą oddział Banku w K pod firmą D

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana D.W., zwanego dalej Skarżącym, na wykorzystanie jego danych osobowych zawartych w zaświadczeniu o zatrudnieniu złożonym w placówce D Banku oddział w K (obecnie F Bank S.A.), zwanego danej Bankiem, do celów prywatnych przez Panią M.W., prowadzącą oddział Banku w K pod firmą D. Skarżący wskazał, że złożył w ww. placówce D Banku wniosek o przyznanie kredytu, do którego załączył zaświadczenie o zatrudnieniu. Wykorzystując ten dokument, Pani M.W. jako były pracodawca Skarżącego wytoczyła mu prywatne powództwo z tytułu naruszenia zakazu konkurencji, w którym jako dowód przedstawiła ww. zaświadczenie.

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor ustalił następujący stan faktyczny:

1. Od kwietnia 2004 r. do marca 2009 r. Skarżący był pracownikiem placówki franczyzowej D Banku w K (od 2008 r. F Bank S.A.), której właścicielem i pracodawcą Skarżącego była Pani M.W., prowadząca oddział Banku w K pod firmą D. W sierpniu 2008 r. Skarżący podpisał

umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy i dzięki temu otrzymał wyższe wynagrodzenie. Po obniżeniu wynagrodzenia w marcu 2009 r. Skarżący zrezygnował z tej pracy i w kwietniu 2009 r. podjął pracę „w firmie o podobnym profilu działalności”.

2. W dniu [...] września 2008 r. F Bank S.A. zawarł z Panią M.W. umowę o współpracy. Umowa ta zawiera przepisy dotyczące tajemnicy bankowej oraz ochrony danych osobowych. Na podstawie art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej także ustawą, Bank jako administrator danych osobowych w celu wykonania tej umowy powierzył Pani M.W. dane osobowe klientów w zakresie wskazanym w umowie. Jednocześnie w umowie zobowiązano Panią M.W. do zachowania tajemnicy bankowej w rozumieniu art. 104 ust. 1 Prawa bankowego (pkt 18.2), do podjęcia przed rozpoczęciem przetwarzania danych klientów wszelkich środków niezbędnych do właściwego ich zabezpieczenia zgodnie z przepisami ustawy oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych, Dz. U. z 2004 r. Nr 100, poz. 1024 (pkt 18. 6), do stosowania zasad ochrony danych oraz zasad ich przetwarzania zawartych w aktach normatywnych obowiązujących w Banku (pkt 18.8), a także do zachowania w tajemnicy danych osobowych, do których przetwarzania została upoważniona w ramach wykonywania niniejszej umowy, oraz do zachowania w tajemnicy sposobów zabezpieczenia tych danych osobowych (pkt 18.11).
3. W maju 2009 r. Skarżący złożył wniosek o przyznanie kredytu w placówce Banku w K, załączając zaświadczenie o zatrudnieniu. Pani M.W., wykorzystując ten dokument, jako były pracodawca Skarżącego wytoczyła mu prywatne powództwo z tytułu naruszenia zakazu konkurencji, w którym jako dowód przedstawiła ww. zaświadczenie.
4. Bank potwierdził w złożonych w sprawie wyjaśnieniach, że: „Skarżący złożył zaświadczenie o zatrudnieniu jako klient banku, zostało ono jednak wykorzystane przez Placówkę Partnerską Banku [Panią M.W.] w jej sporze sądowym ze Skarżącym”. Bank uznał, że: „Dane zawarte w zaświadczeniu o zatrudnieniu nie zostały przez Panią W. wykorzystane w innym celu niż przeprowadzenie dowodu przed sądem, co można uznać za usprawiedliwiony cel z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych”. Jednocześnie Bank wskazał, że: „W wyniku oceny charakteru i okoliczności naruszenia oraz dotychczasowego przebiegu współpracy z tym Partnerem [Panią M.W.] Bank postanowił skierować do niego [do niej] pismo dyscyplinujące oraz zobowiązać go do uczestnictwa na własny koszt w szkoleniu pogłębiającym wiedzę w zakresie ochrony danych informacji, w szczególności ochrony danych osobowych i tajemnicy bankowej”.

Mając na uwadze powyższe Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stwierdził, co następuje:

Ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Przetwarzanie danych osobowych (przez

które w myśl z art. 7 pkt 2 ustawy rozumie się jakiekolwiek operacje wykonywane na tych danych, w tym ich udostępnianie) jest zgodne z prawem wówczas, gdy ich administrator legitymuje się posiadaniem jednej z materialnych przesłanek dopuszczalności przetwarzania, wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy. W myśl tego przepisu przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), oraz gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5).

Przedmiotem niniejszego postępowania jest wykorzystanie danych osobowych Skarżącego zawartych w zaświadczeniu o zatrudnieniu złożonym w Banku do celów prywatnych przez Panią M.W., prowadzącą oddział Banku w ramach działalności gospodarczej.

Z materiału dowodowego niniejszej sprawy wynika, że dane osobowe Skarżącego zawarte w zaświadczeniu o zatrudnieniu, załączonym do złożonego w placówce Banku w K wniosku o przyznanie kredytu, zostały wykorzystane przez jego byłego pracodawcę, Panią M.W., prowadzącą oddział Banku w K, do celów prywatnych – wytoczenia powództwa przeciwko Skarżącemu z tytułu naruszenia zakazu konkurencji.

Niewątpliwie w niniejszej sprawie doszło do udostępnienia danych stanowiących tajemnicę bankową. Zgodnie z art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.) bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za których pośrednictwem bank wykonuje czynności bankowe, są obowiązane zachować tajemnicę bankową, która obejmuje wszystkie informacje dotyczące czynności bankowej, uzyskane w czasie negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy, na podstawie której bank tę czynność wykonuje. W świetle tego artykułu informację bankową i odpowiadającą jej tajemnicę bankową stanowi informacja, która składa się z wiadomości dotyczących czynności bankowych i wiadomości dotyczących osoby, będącej stroną umowy. W tym znaczeniu pojęcie danych osobowych klienta banku mieści się w pojęciu informacji i tajemnicy bankowej. Należy podkreślić, że przekazywanie tego typu danych odbywa się według zasad określonych w art. 105 Prawa bankowego. W myśl tego przepisu bank ma obowiązek udzielania informacji stanowiących tajemnicę bankową wyłącznie podmiotom wyraźnie wymienionym w tym artykule. Przepisy Prawa bankowego przewidują bardziej rygorystyczne wymogi w zakresie udostępniania informacji bankowej niż przepisy ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie zaś z art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych, jeżeli przepisy odrębnych ustaw, które odnoszą się do przetwarzania danych, przewidują dalej idącą ochronę, niż wynika z niniejszej ustawy, stosuje się przepisy tych ustaw.

Odpowiedzialność administracyjną za naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych, w tym opartych na bardziej rygorystycznych zasadach wynikających z Prawa bankowego, ponosi administrator danych, czyli – zgodnie z art. 7 pkt 4 ustawy – organ, jednostka organizacyjna, podmiot lub osoba, o których mowa w art. 3, decydujące o celach i środkach przetwarzania danych osobowych. W niniejszej sprawie administratorem danych osobowych Skarżącego jest Bank.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 4 kwietnia 2003 r. (sygn. akt II SA 2935/02): „Bank działa przez swoich pracowników. W zakresie odpowiedzialności administracyjnej przyjmuje się też odpowiedzialność jednostki organizacyjnej za działania jego

personelu (...) Administrator danych odpowiada więc za czyny swoich pracowników w zakresie naruszenia ustawy o ochronie danych osobowych. Nie może się przy tym ekskulpować, w oparciu o art. 26, że dołożył szczególnej staranności w celu ochrony tych danych”.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych administrator danych przetwarzający dane powinien dołożyć szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności obowiązany jest zapewnić, aby dane te były zbierane dla oznaczonych zgodnych z prawem celów i nie poddawane dalszemu przetwarzaniu niezgodnemu z tymi celami. Wskazać należy, że w niniejszej sprawie dane osobowe Skarżącego zawarte w zaświadczeniu o zatrudnieniu zostały zebrane przez Bank w celu przyznania kredytu. Dane te, pozyskane w celach służbowych, mogły być legalnie wykorzystane wyłącznie dla realizacji tych celów. Wykorzystanie tych danych w celu prywatnym, a więc innym niż ten, dla którego zostały zebrane, stanowi naruszenie art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Podkreślenia wymaga, że nie jest zasadne twierdzenie Banku, że wykorzystanie zawartych w zaświadczeniu o zatrudnieniu danych osobowych Skarżącego, bez wiedzy i zgody administratora danych, w celu przeprowadzenia dowodu przed sądem przez Panią M.W. można uznać za usprawiedliwiony cel na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy. W sytuacji bowiem gdy art. 105 Prawa bankowego wyznacza zamknięty krąg podmiotów, na rzecz których mogą zostać udostępnione dane osobowe objęte tajemnicą bankową, jedyną przesłankę ich legalnego udostępnienia przez Bank może stanowić art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Przepis ten dopuszcza przetwarzanie danych osobowych w sytuacji, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

W niniejszej sprawie oczywiste jest, że dane osobowe Skarżącego zostały wykorzystane niegodnie z celem, dla którego zostały zebrane. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.

Wobec powyższego wskazać należy, że zgodnie z art. 18 tej ustawy w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, poprzez wydawanie określonych nakazów wymienionych enumeratywnie w tym przepisie. Charakter naruszenia, do którego doszło w niniejszej sprawie, nie pozwala na przyjęcie, że obecnie istnieje stan niezgodny z prawem, który może być usunięty przez wydanie wobec Banku nakazu na podstawie art. 18 ustawy.

Jednakże wobec stwierdzenia, że w niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych oraz przepisów Prawa bankowego dotyczących tajemnicy bankowej, Generalny Inspektor działając na podstawie art. 19 ustawy oraz art. 304 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.), zawiadomił Prokuraturę Rejonową K o popełnieniu przez Panią M.W. przestępstwa określonego w art. 49 ust. 1 ustawy, polegającego na przetwarzaniu danych osobowych, do których przetwarzania nie jest uprawniona, poprzez wykorzystanie do celów prywatnych danych osobowych Skarżącego zawartych w ww. zaświadczeniu.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).